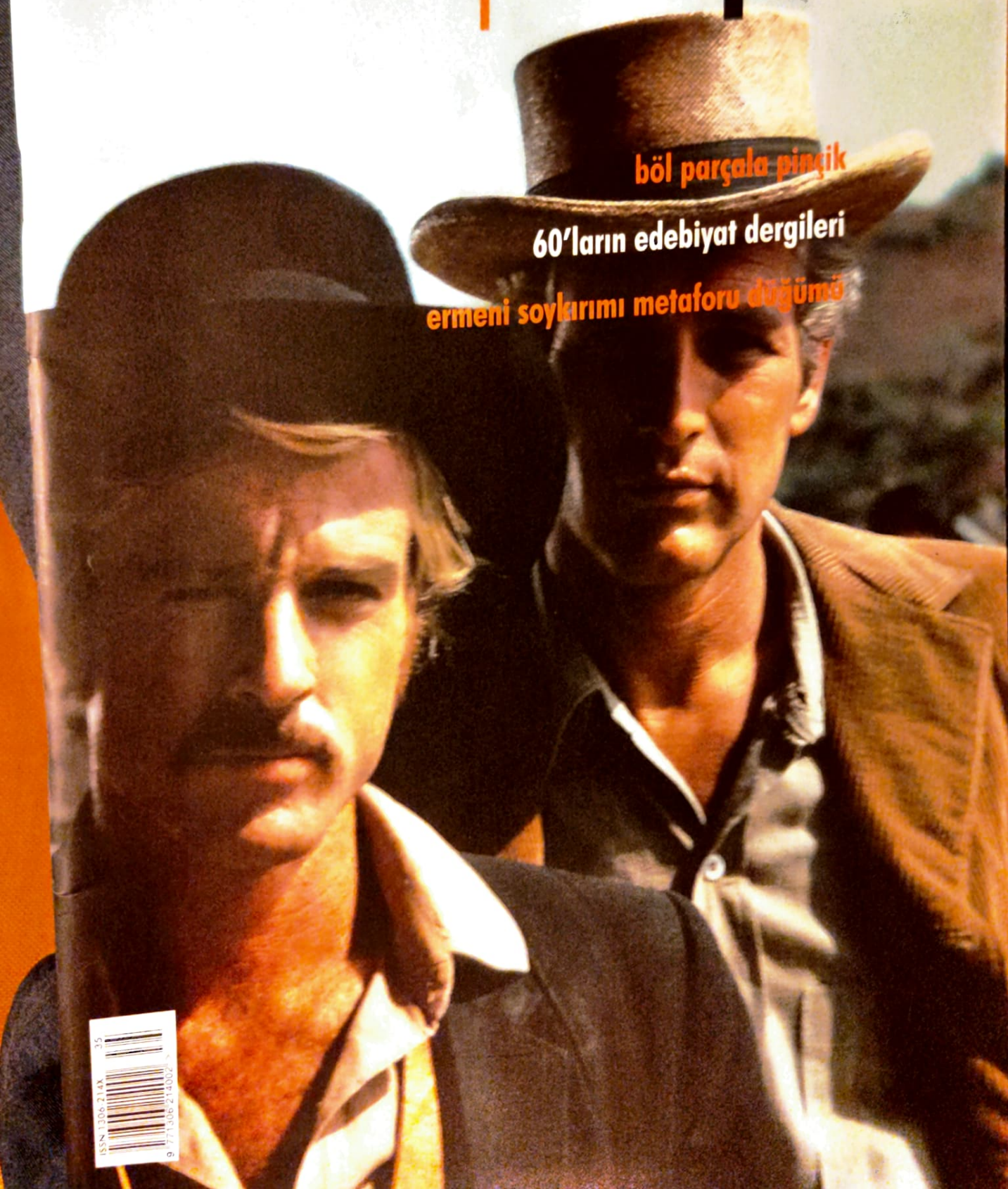
ocak 2011/1
issn: 1306-214X
sayı: 35 | fiyat: 6 tl

popülist edebiyat dergisi

fayrap

böl parçala pinçik

60'ların edebiyat dergileri

ermeni soykırımı metaforu düğümü

popülist edebiyat dergisi
fayrap

içindekiler

1 böl parçala pinçik | eren safi

> şiirhikaye

4 çoğunluğumuz iyi (şiir) | orkun elmacıgil

6 önce ekmek sonra bir dal sigara (şiir) | ömer faruk yasin

8 istanbul sıkıntısı (şiir) | elyesa koylak

10 istanbul (şiir) | mehmet fatih çelikkaya

11 gece vardiyası (hikaye) | abdullah kibritçi

14 iki hikaye (bebek, çev. emine Akyurt;
goethe'yle sohbetler, çev. ali akyurt) | donald barthelme

16 bir çıkış kapısı olarak pamuk prenses | ömer yalçınova

> 1960'larındünyası

20 1960'ların iki siyasi dergisi: yön ve ant | fazıl baş

24 1960'ların edebiyat dergileri | esma güneş

> popülistkültür

28 siyasi populizm | ali akyurt

32 populist psikoloji dersleri 2: tasavvuf ve psikoloji | melek arslanbenzer

35 ermeni soykırımı metaforu düğümü | ilyaz bingül

40 rap | orkun elmacıgil

> fayrapkitap

42 serbestleşme poetikaları çerçevesinden 'somut'a bakış | ali k. metin

46 moleskine defter'den | hakan arslanbenzer

sayı 35 | ocak 2011
fiyatı: 6- tl

yönetmen
hakan arslanbenzer

sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü
piran dan. plas. inş. yay. paz. san. tic. ltd. şti. adına
icabi akçaoğlu

editörler: ali akyurt, melek arslanbenzer, fazıl baş

hikaye editörü: nurcan toprak

tasarım: sinan günçiner

kapak fotoğrafı: butch cassidy (paul newman) and sundance kid (robert redford) filminden (1969)

yönetim yeri: İlbadiye cd. 52 k. çamlıca üsküdar / istanbul

yazışma adresi: dereboyu cd. 41/A 6 mecidiyeköy şişli istanbul

basım yeri:
ofis matbaa | davutpaşa kışla cd. güven san. sitesi no: 75/ 386-387
zeytinburnu istanbul (212) 576 47 15

basım tarihi: 6 1 2011 **yayın türü**: yerel süreli

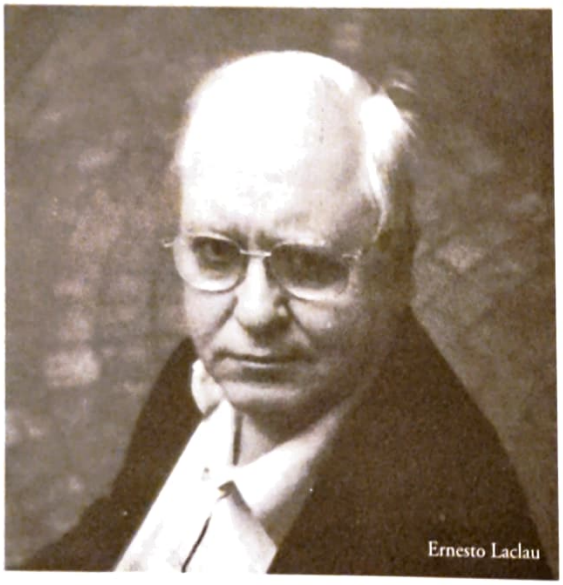
dağıtım: kültür dergi dağıtım (ömer gür)
tel: 0216 495 90 44 faks: 0216 495 90 46 gsm: 0541 576 17 67

abonelik (12 sayı): 72 tl (kurumlar için 144 tl)

banka hesabı:
TR 72 0004 6003 6688 8000 0660 01 (akbank beylerbeyi)

siyasi popülizm*

ali akyurt

Ernesto Laclau

İster Schmitt, Laclau ve Mouffe örneklerinde olduğu gibi çatışmacı (*agonistic*) isterse Habermas'taki gibi uzlaşmacı-müzakereci (*consociational-deliberative*) tarzda olsun, "demokrasi"nin söylem düzeyinde bu kadar hakim göründuğü, herkesin bir şekilde "demokrat" olduğunu ikrar etmeye zorlandığı bir çağda, "halk"ın kültür alanında olduğu gibi, politika alanında da temsil edilmemesi en hafifinden tuhaf sayılabilir. Şimdiki durumda, demokrasi, demokratlık, vatandaşlık, insan hakları gibi olguların altının çizilmesi; aslında –hatta bunların altının çizilmesinden çok– halk, halk iktidarı, halk egemenliği, halkçılık ve popülizm gibi şeylerin üstünü çizmek anlamına geliyor. "Halk" kelimesi o kadar çok kötüye kullanıldı ki, artık sağlıklı bir şekilde kullanılamaz. Hem kavramın içeriğinin ya da sınırlarının kavramlıktan çıkmasına yol açacak kadar geniş ya da kaygan hale gelmesi, hem de otoriter, totaliter rejimler tarafından geri döndürülemez biçimde yüklenmesi anlamında. Bu yalana inanmamızı bekliyorlar. Aynı beklenti, yaklaşık aynı gerekçelerle "popülizm" için de geçerli. Peki "halk"ın hiç kullanılmaması, "popülizm"in yalnızca negatif, pejoratif, tahkir edici anlamda kullanılması ne demeye geliyor?

Popülizmin tanımı meselesi

Bir kelime ya da kavramın üç tür tanımından söz edilebilir. İlki, kelimenin ortak kabule göre taşıdığı anlamı, halkın çoğunlukla demek istediği anlamı ifade eden *sözlük tanımı*. İkincisi, belli bir yazarlar, akademisyenler grubu tarafından bilimsel literatürde verilen anlamı ifade eden *terim tanımı*. Üçüncüsü ise bir yazar ya da konuşmacının kelimeye vermek istediği anlamı ifade eden *koşula bağlı tanım*. Bu sonuncuda, tek bir yazarın bir kelimeyi, sözlük ya da terim tanımının dışında, kendisinin o kelimeye vermek istediği anlamı karşılamak üzere kullanması söz konusudur. Bu da keyfilik sorununu ortaya çıkarır. Yazar kelimeye istediği anlamı verebilir mi? Bir görüşe göre, kafasındaki tanımı bağladığı koşulu açıkça belirtir ve tutarlı

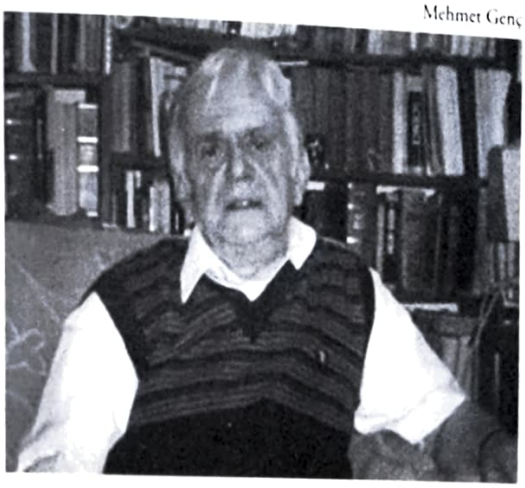
* Bu yazı 18 Eylül 2010 tarihinde Sultanahmet'te Türkiye Yazarlar Birliği Kızlarağası Medresesi'nde "Popülizm: Halkın Siyaseti Siyasetin Halkı" ve 11 Kasım 2010 tarihinde Taksim'de Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi'nde "Popülizme Yeni Bakışlar" başlıkları altında gerçekleştirilen toplantılarda yapılan konuşmaların, kültürel popülizm ya da popülist kültürle ilgili kısımları dışarıda bırakılarak geliştirilmesi sonucu ortaya çıkmıştır.

olarak kullanırsa, ayrıca ortaya koyduğu tanım yararlıysa, kelimeyi yeni bir anlama gelecek şekilde kullanması meşru sayılır. Aslında örneğin sosyal bilimler alanında, eski ya da yeni bir kelimeyi kullanmak suretiyle yapılan her yeni kavramsallaştırma çabası, yeni bir *koşula bağlı tanım* getirmek demektir ve bu yeni tanım, *terim tanımı*nı, hatta *sözlük tanımı*nı zaman içinde dönüştürme potansiyelini içinde taşır. Yukarıda, koşula bağlı tanımın meşru ya da keyfi olup olmadığını denetlemenin bir aracı olarak yararlılık kıstasından söz ettik. Somutlaştırırsak, örneğin popülizm kelimesini, olumlu bir anlamda, "halkın kültürel, dini ve ahlaki değerlerinin, siyasi ve iktisadi çıkarlarının temsil edilmesini hedefleyen halkçı siyaset" olarak tanımlamak, kime ve niçin yararlıdır?

Popülist kelimesinin sözlük tanımı Türk Dil Kurumu tarafından gayet veciz ve açık bir şekilde "halk yardakçısı" olarak verilmektedir. "Yardakçı" ise aynı sözlükte "kötü işlerde birine yardım eden kimse" olarak tanımlanmıştır. Peki bu tanımın arkasında nasıl bir ima ya da düşünce vardır? Bu kullanım aslında –eğer basit bir halk düşmanlığı yahut halkın siyaset alanından tamamen dışlanması değilse– halkın temsil edilmesi gerektiği fakat bu temsiliyetin doğru bir şekilde gerçekleşmediği düşüncesine dayanıyor. Yani söylenen şudur: Popülist denerek tahkir edilen siyasetçilerin halkla kurduğu ilişki, bu haliyle yüzeyseldir, bir suistimal içermektedir. Söz konusu ilişki daha sağlam ve derin bir şekilde kurulmalıdır.

Bu noktada iktisat ve siyaset düşünürü İdris Küçükömer'in *Düzenin Yabancılaşması –Batılaşma–*'da siyaset alanında halkla kurulan iki ilişki biçimi arasında yaptığı ayrıma müracaat ederek şöyle bir yorum geliştirebiliriz: Olumsuz anlamıyla "popülist" olarak nitelenen DP, AP, DYP, ANAP ve AKP çizgisi bu ayrımda halka dayanma/yaslanmaya denk düşerken, MSP-RP çizgisi halkı temsile yani olumlu anlamda bir "popülizm"e denk gelir. Bu ayrımı "halkın ahlakı" (din) ve "halkın ekmeği" (iktisat) arasında yapılacak bir ayrımla ilişkilendirerek düşünmek de mümkündür.[2] İlk grup en azından görüntüde halkın ahlakına değerken, ikinci grup halkın ekmeğine de değme iddiasında bulunmuştur. İlk grubun halkın ekmeğine değer gibi göründüğü yerlerde de yapısal, kurumsal, kalıcı çözümlerden çok görüntüyü kurtarmaya, göz boyamaya dönük kısmi çabalar söz konusudur. Bu noktada Türkiye'de yaşayan insanların kahir ekseriyetinin çıkarları ile dünya sisteminin çıkarlarının örtüşme halinde mi yoksa çelişki içinde mi olduğu konusunda hangi kanaate sahip olunduğu da önem kazanmaktadır. İlk grup bu konuda net bir kanaat bildirmekten kaçınmak suretiyle zımnen

Mehmet Genç

örtüşme varsayımına taraf olmaktadır. İkinci grup ise bu iki çıkar arasındaki çelişkiyi tespit ederek işe başlamaktadır. Yani Türkiye'de popülizm, insanların çoğunun, dünya sistemi ile çelişki halinde olan çıkarlarını, dünya sistemine karşı korumak anlamına gelmektedir.

Yine Osmanlı iktisat tarihçisi Mehmet Genç, temel çalışması *Osmanlı İmparatorluğunda Devlet ve Ekonomi*'de Osmanlı yönetiminin iktisat alanında geçerli kılmaya çalıştığı temel ilke olarak öncelikle halkın temel ihtiyaçlarının giderilmesi anlamına gelen "iaşecilik"i tespit etmektedir. Bu da halkın ekmeğini herşeyin (mesela burjuva oluşumunun) önünde tutma anlamına gelmektedir. Bu anlamda Osmanlı Anadolu, Ortadoğu ve Balkanlar'ın dünya sistemine entegre edilmesi süreci önünde bir direniş odağı, engel, kalkan olmuştur. Görüldüğü gibi, siyasi popülizmi iktisadi popülizmden ayrı düşünmek mümkün değildir. Fakat olumlu bir siyasi popülizmin ancak, halkın ekmeğine değme anlamındaki iktisadi popülizm ile halkın ahlakına değme anlamındaki ahlaki popülizmin buluştuğu noktada ortaya çıktığı da belirtilmelidir.

Terimsel tanımdan yeni bir tanıma

Tanımlama meselesine dönersek, popülizm siyaset literatüründe siyasi hareket, ideoloji, liderlik biçimi gibi farklı açılardan değerlendirilebilmektedir. Bu noktada kelimenin terim tanımlarının, sanıldığı gibi bütünüyle olumsuz olmadıkları belirtilmelidir. Bu bir klişedir. Öncelikle literatürde popülizmin birbiriyle çelişik pek çok terim tanımı mevcuttur. Fakat olumsuzlayıcı tanımlar bunlar arasında sanıldığı gibi baskın değildir. Yukarıda değinilen olumsuz tanım dışındaki bir diğer olumsuz tanıma göre, "popülizm" bir liderlik biçimi olarak; dönüştürücü, otoriter, karizmatik bir liderin halktan oy çalmak için uyguladığı tak-

[2] Bu ayrımın Cumhuriyet dönemi iktisat tarihi üzerinden bir tartışması için bkz. Yunus Bilge Özdemir, "Türkiye İktisadının Popülistleri: Mustafa Şeref Özkan ve Ahmet Hamdi Başar", *Fayrap* 33, Kasım 2010, s. 43-45.

tik ve manevralara indirgenir. Ya da, Batı Avrupa'da ortaya çıkan neo-popülist partilerde ırkçılık, göçmen karşıtlığı, neo-liberal iktisat politikalarının savunulması, gibi unsurlar da göze çarpar. Ancak bunlar popülizm düşüncesiyle zorunlu olarak bir arada düşünülmesi gerekmeyen, ancak dünyadaki bazı popülizm tecrübelerinde ortaya çıkan durumlar olarak görülmelidir. Yoksa tarif etmeye çalıştığımız şekliyle, kendi içinde ideolojik olarak tutarlı bir popülist siyasetin bu tür şeyleri dışlayacağı açıktır.

Popülizm kavramı üzerine gelişkin sayılabilecek literatürde, popülizmin kavram olarak kayganlığından, kaypaklığından çokça söz edilir. Bu literatürde, popülizm tecrübelerinin çeşitliliği karşısında kelimenin tam bir tanımının yapılamayacağı kanaati yaygın görünmekle birlikte, çeşitli tanımlama çabalarından da geri durulmamıştır.[3] Taggart'ın kitabı, kavramın kullanılış biçimlerinin teşkil ettiği geniş yelpazenin ve ağırlık noktalarının iyi bir dökümünü sunmaktadır. Bizim buradaki çabamız da, popülizmin literatürdeki farklı terim tanımları ve dünyanın çeşitli yerlerindeki farklı tecrübe ediliş biçimleri arasından yapacağımız seçme üzerinden bir döküm yapmaya ve *koşula bağlı bir popülizm tanımı* inşa etmeye dönüktür. Örneğin bazı popülizmler ideoloji olarak; statüko düşmanlığı, geleneksel politikacılara ve seçkinlere güvensizlik, anti-entelektüalizm, kurumsallık karşıtlığı (bu karşıtlık partileşme sürecinde paradoksa yol açar), yozlaşmış iktisadi/siyasi elite karşı halkın desteklenmesi, halka hitap etme çabası, romantik/nostaljik/idealize edici halk anlayışı gibi vasıflara sahiptir. Ya da bazıları halk hareketi olarak; çok-sınıflı bir hareket olarak tanımlanır, tek bir sınıf tabanı yerine halk konur. Popülist siyaset geleneği, halkın içgüdü ve dileklerini siyasi eylemin temel meşrulaştırıcısı olarak görür. Halkın en derin umut ve korkularını ifadelendirme, aracı kurumlar olmaksızın halkla doğrudan temas kurma gibi iddialarla yola çıkar.

1865'ler Rusya'sında ortaya çıkan Narodnik (Halkın Dostları) hareketiyle başlayalım. "Halka doğru" şiarıyla yola çıkan bu hareketin savundukları arasında, Rus geçmişinin müthiş bilgeliği, sıradan insanın özünde iyi oluşu, köylülerin kırsal hayat biçiminin yüceliği, kitlelerin eğitimli seçkinlere üstünlüğü gibi yargılar yer alır. Sonradan hayal kırıklığına yol ve dolaylı olarak terörizme kapı açacak olan bir varsayım da köylülerin devrimci potansiyelidir. Hareketin başlatıcısı şehirli öğrenciler, gençler vs., genel olarak entelijansiyadır. Rus tarih ve geleneğinde de yeri olan, kendi kendini yöneten, kolektif toprak mülkiyetine dayanan, eşitlikçi bir cemaat görünümündeki köy komünlerinin ihyası hedeflenir. Köylüleri örgütlemek için toplu halde köylere gidilir.[4] Bu uğurda köylere gidenler arasında iki farklı yol belirir. İlki Bakunin'le özdeşleştirilen ve köylüleri siyasallaştırmak, onlara nasıl ezildiklerini öğretmek olarak tarif edilen tek yönlü propaganda yaklaşımıdır. İkincisi ise Lavrov'la özdeşleştirilen ve halkla yaşamak, bir olmak, *onlarla birlikte* devrimci bir bilinç oluşturmak olarak özetlenebilecek, dönüşüme ve karşılıklı etkileşime açık, çift yönlü propaganda faaliyetidir. Bu iki yaklaşımdan ikincisinin çok daha makul göründüğü belirtilebilir. Aynı dönemde A. V. Dolguşin tarafından dillendirilen bir husus da, entelektüellerle köylüler arasındaki toplumsal engelleri aşmanın yöntemi olarak dinsel bir retorik kullanmanın faydalı olacağı görüşüdür.[5]

1875'ler Amerika'sındaki çiftçi tabanlı olarak ortaya çıkan popülist hareket ise işbirlikçi seçkinlere karşı sosyal adalet ve ahlak eksikliği vurgusu yapar. Bir yanda siyasi ve mali iktidarı elinde tutan Kuzey, öte tarafta ise pamuk yetiştiren, belli bir kültüre ve değerlere sahip Güneyli tarım toplumu vardır. Çiftçiler, tarımsal üretimi banka ve demiryolu kuruluşlarında bağımsız bir şekilde sürdürebilmek için kooperatif ve birlikler oluştururlar. Hedefleri arasında, bankalardan bağımsız milli para sistemi, halkın kazancını saklamak üzere hükümete bağlı olarak kurulacak para sandığı, kademeli gelir vergisi, büyük şirketlere karşı küçük üreticinin desteklenmesi, demiryollarının devlet mülkiyetine geçmesi, toprağın spekülasyondan ve yabancı yatırımcıdan korunması, finansal kazanç yollarına karşı üretimin tercihi, (kurumsal siyasi temsil mekanizmalarına güvensizliği yansıtan bir hedef olarak) siyasetçilerin görev süresine sınır konması gibi şeyler vardır. Yine

[3] Laclau "Popülizm Teorisine Doğru" başlıklı makalesinde farklı kavramsallaştırma denemelerinin, popülizmi (1) bir hareket ve onun ideolojisi, (2) bir hareket değil bir ideoloji, (3) içerikten yoksun bir kavram ve (4) geleneksel toplumdan sanayi toplumuna geçiş aşamasında (bu geçişin çok uzun süren ya da hiç bitmeyen bir geçiş olduğu da unutulmamalı) genelde üçüncü dünya ülkelerinde ortaya çıkan, bu geçiş sürecinin gelenekselden modern çeşitli aşamalarına ait (yani eşzamansız) çeşitli kurumsal, sosyolojik ve güdüsel görünümlerin, belli bir zamanda, bir arada ortaya çıkmalarının yol açtığı sapkın bir olgu olarak tanımladıklarını belirtir ve kendisi, 4 numaralı "işlevselci kavramsallaştırma"yı en tutarlı ve gelişmiş tanım sayar. Laclau popülizmin söz konusu kayganlığına rağmen siyaset arenasında giderek önem kazandığını, bunun ise tersten siyasi sistemin çok temel ve önemli bir zaafını işaret ettiğini düşünür.

[4] Bu noktada, bizde 1960'ların sonlarında ve 1970'lerin başlarında TİP mensubu üniversite öğrencilerinin yaz tatillerinde köylere gidişleri, hatta bazı sol fraksiyonlar içinde lüks hayatı temsil ettiği düşünülen eşyaların elden çıkarılışı, üyelere bir dönemliğine işçi olarak çalışma şartı getirilmesi gibi uygulamalar hatırlanmalı.

[5] Bu, Türkiye'de büyük ölçüde gözden kaçırılan bir hususdur. Sonuçta ateizm propagandasından ayrı bir sosyalist propagandanın ortaya çıkışı gecikmiştir. Gün Zileli'nin hatıratında aktarılan bir olay da bu bağlamda ilgi çekicidir. TİP mensubu bir imamın görev yaptığı bir köye gittiklerinde sosyalist gençler imamın tavsiyesi üzerine halkla daha yakın bir ilişki geliştirebilmek adına camiye gidip imamı taklit ederek abdest alıp namaz kılarlar.

Amerika'da bu kez 1990'larda *Telos* dergisi çevresinde toplanan entelektüeller de popülizmi liberal demokrasinin kurumlarına bir tepki olarak, liberalizm eleştirisinin güncel, yeni bir yolu olarak görürler.

İdris Küçükömer

Seçkinci *versus* popülist seçkinler

Bir kavramı tanımlamaya çalışmanın yollarından biri, karşıtını veya karşıtlarını, neye karşı olduğunu belirlemektir. Popülizm de bu anlamda bireyciliğin, particiliğin, büyük şirketlerin yanı sıra seçkinlerin, ya da daha doğru bir ifadeyle elitizmin/seçkinciliğin karşıtı olarak düşünülebilir. Bu noktada, her ne kadar seçkinlerin kahir ekseriyeti seçkinci olsa da, seçkinlikle seçkinciliği ayırt etmek gerekmektedir. *Seçkinciliğin* iyisi kötüsü olmazken, yani seçkincilik popülizmin nokta-i nazarından toptan kötüyken, *seçkinliğin* iyisi ile kötüsünden söz etmek zaruret gibi görünmektedir. Popülizmin olumlu anlamda seçkin olarak görebileceği kimselerden, bilgi, ahlak, takva üzerinden seçkinleşmiş insanlardan söz edilebilir. Burada da alimin bilgisi (malumat) ile arifin bilgisi (marifet) arasında yapılan ayrım ve ikincisine verilen değer önem kazanmaktadır. Seçkinlerin büyük kısmı seçkinci, hatta halk-düşmanı olarak görülebilir. Bunlar, tepeden inme toplumsal mühendislik planları kuran, tuzu kuru, kendi semtlerinde/sitelerinde yaşayan, torpilli, oğulları askerde ölmeyen, kendi gemilerini kurtaran, bencil, cimri, helale harama değil para kazanmaya bakan ve zekatını hakkıyla vermeyen insanlardır. Yine de Mehmet Akif gibi, halkın kendi içinden çıkan, halkla bağını koparmamış seçkinler de vardır. Bunlar popülist seçkinlerdir. Burada söz konusu olan, günlük hayatımızı ilgilendiren ahlaki bir mesele, bir tür diğerkamlıktır. Bu türden seçkinlik, halkın/fakirin gönlündedir. Pratik karşılığı maalesef çoğu zaman o kişinin cenaze namazının kalabalıklığında ortaya çıkar. Bugün bu anlamda seçkin olup seçkinci olmamanın istisna gibi göründüğü akılda tutulmalıdır.

Yoksa modern dünyada seçkinler denince, zenginliği yani *iktisadi gücü* elinde tutanlar ve özellikle savunma, dış politika, iktisat politikası, bütçe planlaması gibi alanlardaki karar alma mekanizmalarında söz sahibi olan, *siyasi gücü* elinde tutan kimseler anlaşılmaktadır. Bunlar C. W. Mills'in *İktidar Seçkinleri*'nde işaret ettiği gibi, çağdaş kapitalist sanayi toplumunu yöneten (çeşitli pratikleri gerçekleştirerek prestij kazanmaktan da geri kalmayan) küçük bir azınlıktır. Seçkinliğin tanımı, yaygın olarak siyasi ve iktisadi güce dayandırılmaktadır. Seçkinler arasında sonradan görme zenginlerin daha seçkinci olduğuna dair yaygın bir görüş vardır. Fakat bir de seçkinci kalabalıklar vardır ki bunlar beterin beteri sayılabilir. Hiçbir açıdan seçkin sayılabilecek imkanlara sahip değilken seçkinci olan insanlar, seçkinci seçkinlerden daha kötü bir konum işgal ederler. Kısaca en seçkinciler, seçkin olmayanlar arasından çıkar. Kendileri de gayet "halk" olmalarına rağmen; halkın cahilliğinden, görmemişliğinden, şehir aletlerine yabancılığından en iştahla söz edenler bu seçkin özentileridir.

Sonuç

Siyasi popülizm, ister toplumsal hareket ister ideoloji olarak düşünülsün, pek çok farklı anlam ve tecrübeye kapı aralayan kaygan bir kavram olarak bile, halkçı siyaset açısından bu kayganlığa terk edilemeyecek kadar önemli bir yere sahiptir. Modern dünyanın çeşitli yerlerinde ortaya çıkmış popülist siyaset tecrübeleri de bugün için müracaat edilmesi mümkün, hatta gerekli olan önemli bir birikim olarak düşünülmelidir. Hele bürokrasi ile halk arasındaki karşıtlığın yerini, iktisat faktörünün ön plana geçmesiyle daha karmaşık bir iktidar bloğuyla halk arasındaki karşıtlığın aldığı, çok çeşitli halk kesimlerinin ihtiyaç ve sorunlarının siyaset alanında temsili bir yana, ifadeye bile kavuşturulamadığı bugünün Türkiyesinde.

Kitabiyat

Paul Taggart, *Populizm*, çev. Barış Yıldırım, İstanbul, İstanbul Bilgi Üniversitesi y. 2004

Ernesto Laclau, "Bir Popülizm Teorisine Doğru", *İdeoloji ve Politika* içinde, çev. Hüseyin Sarıca, İstanbul, Belge y. 1985

Ernesto Laclau, *Popülist Akıl Üzerine*, çev. Nur Betül Çelik, Ankara, Epos y. 2007

Alev Alatlı, "Demokratik bir Güç Olarak 'Popülizm'", 18 Eylül 2003 (alevalatli.com)